

Esther Jansma

Zolang gerustheid duurt

Gedicht

De Academische Boekengids 34, augustus 2002, pp. 9.

Het is vol in dat donker en warm.
Een ragfijn gedoe van botjes en spieren.
Jij bent het, terwijl je niet denkt daar.
Je bent het vanzelf. Daar denk ik steeds aan.

Ik denk altijd aan jou. En dat mijn vingers
hier in de zon om je gebruikte huid
steeds weer moeten leren wat ze weten, het vanzelf-
sprekende leven tussen je voetzool en wreef.

Ik heb een hoofd dat gerust is zolang gerustheid duurt.
Ik oefen hebben waar de tijd tussen komt.
Ik oefen je voet en hoe die na zijn verdwijning
de tweede maal verloren zal raken

in details dit keer, algemeenheden, al die gedachten
die ik de werkelijkheid zal aandoen
als een jas omdat het stervenskoud is
en waaruit geen grond is af te leiden en te maken.

Dit is het achtste gedicht in een serie van niet eerder gepubliceerd werk van Nederlandse dichters.